

ceptují vzorník český a také ho tak při exportu prezentují.

Líbí se i rakovnický kotrlák, který je též uveden ve vzorníku, včetně všech jeho rázů, ale na výstavách zatím není viděn. Bylo by více českých plemen, o která by byl určitě zájem, je to především moravský voláč sedlatý, bohužel s velmi malou propagací, a to i v Evropě, český rejdič, pražský krátkozobý rejdič, který je velmi dobře znám, s dlouholetým vzorníkem a také jako plemeno ceněn, ale již delší roky mimo Evropu se nechová. Slezský voláč se v nynější době mimo Evropu téměř nikde nechová, setkáme se jen s několika jedinci, dovezenými původně z návštěv německých výstav.

Všechna plemena, která nemají svůj klub, jsou v Americe evidována a vystavována v klubu vzácných plemen. Jsem jeho členem a klubovým posuzovatelem a mohu říci, že je celkem jednoduché uveřejnit jakýkoliv vzorník pro nové plemeno ve vzorníku národního svazu – NPA. Musí to však být provedeno v určitou dobu a pokud možno ve stylu amerických vzorníků, tedy správných pozic a s přiděleným počtem bodů.

Hanáckí voláci Karla Zausingera (D)

Tento styl velice napomáhá snadnějšímu a přesnějšímu posouzení, zvláště u nových plemen. Za malý poplatek, který je určen na výdaje za tisk a s přiloženou kresbou, je po schválení komise zařazen do seznamu k tisku.

Uvědomíme-li si, že americký vzorník je ve světě velmi používán, především speciálními kluby pro standardy nejpopulárnějších plemen vůbec – moden, parukářů, pávíků atd. – a zároveň též slouží svým stylem jako vzor vzorníkům no-

vým, zjistíme, že uveřejnění standardu plemena je základním krokem k propagaci a uvedením na veřejnost nejen v USA. Vyžaduje však velice odborné popisy, především co se týče postoje a barev/kreseb odpovídající genetiky plemena, což doma bývá často nedostatečné. V případě propagace např. moravského voláče moráka by se mělo např. uvést, o jaký gen či soubor genů se skutečně jedná, neboť známý typický gen grizzle- G/bělouš má odlišnou genetiku než se v popisu plemena občas uvádí. Podobně tomu je i s plemenem chebská straka, kde není třeba vysvětlena existence bílých potomků apod. Tato dvě plemena jsou názorným příkladem málo se vyskytujících genetických faktorů, která jsou typická pro tato plemena a je tedy pro šlechtění a posouzení nezbytné uvést správnou genetiku. Pro vzorník není nutné geny uvádět, je ale potřebné geny znát, aby se mohly rázy správně popsat a též posoudit.

Jardo, a co český stavák?

Vrátím se tedy ještě ke stavákoví, nejpopulárnějšímu českému plemenu, které jak vě-

U př. Miloslava Vaňáče, chovatele prácheňských káníků a moravských pštrosů

